

Тази пролет на 1205 година сякаш беше подранила. Снегът почна да се топи по-рано, буйни води изпълниха пресъхналите корита, спуснаха се към големите реки, които забучаха пълноводни, устремени надолу към морските брегове. И както неспирните потоци така се надигаха и човешките върволици, в непрекъснат поход, по скрити пътеки и потайни бродове, устремени натам накъдето течаха водите - към топлия мамещ юг.

Накъде водеше Калоян своите полкове, тъй прикрито, тъй бързо? Какво го караше да държи всичко в такава дълбока тайна? Дори и най-приближените му войводи не знаеха къде ще бъде следната почивка, накъде ще бъде следната посока. Денем те стануваха в гористи местности, в планински усои, а нощем дългите върволици пешаци и конници преминаваха проходите и поемаха безшумно неспирния си ход - все към юг, към югоизток. И вървяха, вървяха, залюляни в еднообразна стъпка, понякога с климнало чело подпряно върху рамото на другаря, понякога недояли, недоспали, внезапно вдигнати от кратката почивка в токущо разположения стан, ала решени да изпълнят повелята на своя вожд.

Бързо и незабелязано да се стигне до набелязаната цел.

Там гдето Арда и Тъжа вливат в Хебъра бистрите си сини води, там Калоян скри многобройното си войнство - зад хълмистите възвишения, между оврази, сред тръстиковите храсти на Тъжанските блатата. Като див звяр, спотаен за опасен, смъртен скок. А борбата бе наистина за живот и смърт. Или Калоян щеше да сломи силата на чуждоземните нашественици, или надменните латинци щяха да покорят за винаги Визанс, а заедно с това и младата българска държава.

Седнал върху един голям камък, над самите буйни води на Тъжа, Калоян гледаше с грозно сбърчени вежди към юг, там от където идеше неизвестното, можеби новото робство, можеби славната победа. До него седеше безмълвен и замислен младият Йоан.